

РЕШЕНИЕ

№ 894

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8645** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от Л. А. Й. с адрес [населено място], [улица], ет.4, ап.6, чрез адв. А. Ч. САК, против Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-Л-114/14.06.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Л. А. Й. срещу разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., издадено от И. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателят сочи, че в настоящия случай е изтекла погасителната давност за посочените публични вземания по изпълнително дело №160161309/2016г. на ТД НАП С., като излага аргументи, че в случая намира приложение института на давността по НК, считано от влизане в сила на НП №1682/22.06.2018г. и тя е изтекла на 22.06.2020г.; посочва, че давността не е била спирана или прекъсвана, нито има данни да са били извършвани действия по изпълнението, като подчертава, че разпореждането за присъединяване има право действие на образуване на изпълнително дело и не прекъсва давността, тъй като действията по прекъсване на давността трябва да бъде по принудително изпълнение и присъединяването на публичен взыскател не е от това естество; посочва Тълкувателно решение №7/15.04.2021г. по тълкувателно дело №8/2019г. на ВАС, съгласно което давността не се прекъсва с образуването на изпълнителни дела по чл.220 ал.1 от ДОПК и с изпращане на съобщение за доброволно изпълнение по чл.221, ал.1 ДОПК; посочва,

че по посоченото изпълнително дело публичният изпълнител не е изпратил покана за доброволно изпълнение до Л. Й. от образуването му, като за първи път Л. Й. е разбрал за образуването спрямо него изпълнително дело на 07.06.2023г. с получаване на съобщението за връчване на обжалваното разпореждане. Директорът на ТД НАП С. не е отчел фактът, че разпореждането е постановено в нарушение на чл.217 ал.2 ДОПК, която предвижда, че е допустимо присъединяване към вече образувано изпълнително дело, е необходимо да има заявление от публичен вискател, а по делото липсват доказателства публичният вискател да е направил искане за неговото присъединяване към вече образуваното изпълнително дело. Посочва се, че съгл. чл.182 ал.1 ДОПК преди да се пристъпи към принудително събиране на задължението, което не е изпълнено в законоустановения срок, следва да бъде изпратена покана до длъжника да плати задължението в 7-дневен срок, а покана няма по настоящото дело. Твърди се, че по делото липсва и съобщение съгласно чл.221 ал.1 ДОПК за доброволно изпълнение. По изложените съображения се отправя искане за отмяна на Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-Л-114/14.06.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Л. А. Й. срещу разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. По съществуващото на спора моли да бъде уважена на изложените в нея съображения с присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 1000 лв. адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по съображения, изложени в обжалваното решение. Отделно от това прави възражения относно изложеното в жалбата за погасяване по давност на публичните вземания, като подчертава, че същите не са предмет на настоящото дело, тъй като не са в обхвата на решението, с което е потвърдено разпореждането за присъединяване. Твърди, че след промените в ДОПК от 01.01.2016г. е отпаднало задължението на органа да изпраща покана за доброволно изпълнение по реда на чл.182 ал.1 от ДОПК; обръща внимание, че действието по присъединяване не е действие по принудително изпълнение. По съществуващото на спора изразява становище за неоснователност на жалбата, отправя искане за отхвърляне на жалбата, възразява за прекомерност на адвокатско възнаграждение и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори между страните, че е било образувано изпълнително дело №160161309/2016г. на ТД НАП С. срещу жалбоподателя. С разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. на основание чл.217 ал.2 ДОПК е допуснато присъединяването към изпълнителното дело на публични вземания, представляващи дължими вноски за УХФ, здравно осигуряване и ДОО, дължими в периода 01.01..2022г.-31.12.2022 и декларирани от жалбоподателя с декларация образец №б, общо в размер на 710.10лв., изчислени към 08.06.2023г.

Срещу посоченото разпореждане Л. Й. е подал жалба №94-Л-114/14.06.2023г., по която Директора на ТД на НАП-С. се е произнесъл с Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалба с

вх.№94-Л-114/14.06.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Л. А. Й. срещу разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., и е оставил жалбата без разглеждане, като недопустима, в частта относно направените искания за погасяване на публични задължения по давност, като е върнал преписката на публичния изпълнител за предприемане на действия по компетентност съобразно мотивите на решението.

Решението е изпратено на Л. Й. на 28.08.2023г. на посочения електронен адрес /л.15/.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 268, ал. 1 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съобразно приложените доказателства, съдът намира, че същото е издадено от компетентен орган. Видно от разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

Предмет на обжалване в производството е разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г. на публичен изпълнител в ТД на НАП-С., потвърдено с Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С..

Жалбата срещу посоченото разпореждане е била процесуално допустима, предвид правомощията и задълженията на директора на ТД на НАП да извърши цялостна проверка за законосъобразността на акта, независимо от посочените в жалбата основания. Предвид това съдът приема, че решението е издадено в кръга на предоставените му от закона правомощия по арг. от чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК и в предписаната от закона форма.

По отношение на възраженията за изтекла давност за периода 2012-2013г., следва да бъде отбелязано, че същите са ирелевантни за настоящия спор, тъй като не са предмет на обжалването разпореждане. Не може и не следва да приеме тезата на жалбоподателя, че тъй като давността е изтекла за задълженията, за които е образувано изпълнителното дело, то липсва „предмет“, към който да са присъединени публичните вземания за периода 01.01.2022- 31.12.2022г. с обжалването разпореждане. Аргумент в тази насока е и нормата на чл.217 ал.2 ДОПК, съгласно която „Присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвянето на разпределението на събраните суми“. В случая оспорването на давността на публичните вземания по изпълнителното дело е предмет на друго дело, като за настоящото административно производство е от значение единствено давността на вземанията, посочени в разпореждането. Относно давността на публичните вземания в разпореждането трябва да се подчертае, че като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Относно началото на давностният срок за процесните задължения следва да се отбележи, че декларация обр. № 6 се подава от самоосигуряващите се лица -

еднократно до 15 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година. Самоосигуряващите се лица декларират задължителните осигурителни вноски върху деклариран осигурителен доход, съгласно годишна данъчна декларация за доходи през предходната година. Задълженията за осигурителни вноски по декларация обр. № 6 следва да бъдат внесени през годината на декларирането им. В конкретния случай, се касае за публични задължения за 2022 г. Съобразно нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. В случая, този давностен срок е започнал да тече от 01.01.20.2023 г. и е до 01.01.2028 г., на тази дата задълженията следва да се считат за погасени по давност, в случай, че този срок не е прекъсван или спиран. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателя са установени въз основа на:

1. декларация, обр. № 6:

- УПФ, ЗО и ДОО за периода 01.01.2022 до 31.12.2022г., са с дата на доброволно плащане през 2022 г., но това не е било сторено. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2023 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2028 г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК;

В този смисъл следва извода за наличие на публични вземания, които следва да бъдат платени. В чл. 220, ал. 1 ДОПК е предвидено: „Когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнителното производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взыскател”.

В случая липсва заявление от публичен взыскател до публичен изпълнител, но следва да бъде отбелязано, че става въпрос за декларация образец №6, която жалбоподателят сам, в изпълнение на задълженията си, подава и именно тя е посочена в обжалваното разпореждане за присъединяване като по този начин става ясно кога и как са постъпили като изпълнителни основания по изпълнителното дело.

Образуването на изпълнителното дело е първото действие, по силата на което се иницира производство по принудително изпълнение срещу длъжника. То е действие, свързано с подготовката на изпълнението. След образуването по чл. 220, ал. 1 ДОПК на делото се предприемат подготвящи действия, част от които са технически по своя характер. Това е моментът, в който се определят въз основа на постъпилото искане: 1. наличието или липсата на изпълнително основание, 2. видът на публичното вземане;

3. размерът на публичното вземане; 4. длъжникът, срещу който ще се насочи изпълнението.

При образуването на изпълнителното производство не е налице извършване на конкретно същинско действие по изпълнение. Налице е само привеждане в състояние на висящност на изпълнителното производство, което предпоставя бъдещо осъществяване на принудителното изпълнение, без самото то да представлява такава.

Наличието на изпълнително основание и липсата на доброволно изпълнение са предпоставки за образуване на изпълнително дело. От своя страна образуването на изпълнително дело е предпоставка за предприемане на действия по принудително изпълнение, но не представлява такава действие и не може да доведе до прекъсване давността по чл. 172, ал. 2 ДОПК.

Изпълнителното производство като съвкупност от правни и фактически действия условно може да бъде разделено на два стадия:

1. предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение.

2. същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1-3 ДОПК.

Съгласно чл. 221, ал. 1 ДОПК: „Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение”.

От редакцията на разпоредбата не се налага извод, че изпращането на съобщение за доброволно изпълнение по [чл. 221, ал. 1 ДОПК](#) по същността си представлява „действие по принудително изпълнение“ по смисъла на чл. 172, ал.2 ДОПК.

Това съобщение по чл.221 ДОПК има три функции. Първата е да информира длъжника за такива съществени елементи като образуването на изпълнително дело, вискателя по него, изпълнителното основание и размера на задължението. Втората е да му даде възможност да изпълни доброволно задължението. Третата е да му укаже, че ако не се възползва от нея, то ще се пристъпи към принудително изпълнение. Нито една от тях не представлява същинско действие по удовлетворяване на вземането, но както е посочено по-горе в Тълкувателно решение №7/2021 на ВАС, липсата на съобщение за доброволно изпълнение в 7-дневен срок, е предпоставка за образуване на изпълнително дело, поради и което съобщението за доброволно изпълнение, макар да не прекъсва давността, е от съществено значение и липсата му е процесуално нарушение.

От съдържанието на чл. 221, ал. 1 ДОПК се налага извод, че изпращането на съобщение за доброволно изпълнение се характеризира като действие по пристъпване към изпълнение. Съобщението е насочено към събиране на публично вземане, но по доброволен път. Правният му смисъл е, че ако не погаси вземанията си в определения му срок, ще бъдат предприети действия по принудителното им събиране. Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215,

ал. 1, т. 1-3 ДОПК изпълнителни способности.

В случая по делото няма данни да е издадено съобщението по чл. 221, ал. 1 и със съдържанието по чл. 221, ал. 2 ДОПК. Това съобщение следва да съдържа информация съгласно алинея 2 на цитираната разпоредба за изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело. Едва след изтичане на срока публичният изпълнител пристъпва към събиране на вземането. Смисълът на срока за доброволно изпълнение е процесуална икономия, изразяваща се във възможността длъжникът да погаси задължението си, без да са предприемат действия по принудителното му събиране, а от друга страна, да може да организира защитата си, като оспори неговата дължимост.

Единственият документ, от който е видно, че жалбоподателят е уведомен, че срещу него са предприети изпълнителни действия по събиране на вземането по НП е разпореждането на присъединяване на публичния изпълнител. /Разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. за присъединяване на процесните публични задължения – по декларация обр. 6 за ЗО, УПФ и ДОО за периода 01.01.2022- 31.12.2022 г., е връчено на Л. А. Й. по електронен път на 08.06.2023 г./

Предвид изложеното Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С., както и самото разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., следва да бъде отменено.

За пълното следва да се отбележи, че действително с измененията с ДВ бр.94 от 2015, считано от 01.01.2016г. е отменена разпоредбата на чл.182 ал.1 ДОПК, поставяща изискването за изпращане на покана- „Ако задължението не бъде изпълнено в законоустановения срок, преди да бъдат предприети действия за принудителното му събиране, органът, установил вземането, изпраща покана до длъжника да плати задължението си в 7-дневен срок. За връчването на поканата от органа, установил вземането, се прилагат съответно разпоредбите на глава шеста. За вземанията, установявани от Националната агенция за приходите, поканата се изпраща от публичния изпълнител“. Ето защо съдът изцяло кредитира възраженията на ответника, направени в съдебно заседание по отношение на изложеното от жалбоподателя и процесуалния му представител в жалбата, като съдът приема, че няма нарушение в този смисъл.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът следва да осъди ответника да възстанови от бюджета направените от жалбоподателя разноски по делото, в размер на 1000, 00 /хиляда лева/лв. – заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие /л.42/.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК вр. с чл. 144 ДОПК и с чл. 268, ал. 2 от ДОПК, 21-ви състав АССГ,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-226/28.06.2021 г. на Директора на ТД на НАП-С. и **вместо него постановява**

ОТМЕНЯ **разпореждане** за присъединяване с изх. №С230022-105-0211379/07.06.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на Л. А. Й. сумата в размер на 1000,00 /хиляда лева/ лева, направени по делото разноси.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Препис от решението да се съобщи на страните и на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен орган по изпълнително дело №160161309/2016г. на същата дирекция чрез изпращане на преписи по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: